

DOMOVINA

Iskaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvođijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., pol leta 1 gid. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Žalostna znamenja na temnem obnebu tužnega slovenstva.

Pred kakimi 10 leti je več slovenskih občin vložilo prošnjo za odpravo nemščine kot obveznega predmeta iz narodne šole ter je ministerstvo, oziroma višje upravno sodišče tej opravičeni zahtevi tudi ustreglo. Danes pa so začele slov. občine — njim na čelu koraka z razvito zastavo slavno in izborno narodnjaštvo vrlih Vrančanov — vlagati prošnje za upeljavo nemškega poduka, ali bolje za ponemčevanje slovenskih otrok. To je gotovo dovolj žalostno znamenje, katero pa dovolj pojasnjuje pretužne naše narodne razmere. — Da bi se slovenska deca tem preje in tem lažje ponemčila, spisujeta dva naša rojaka in slovenska profesorja nemške vadnice; slovenski učitelji pa si pri uradnih in neuradnih konferencah belijo glave, kako bi se na podlagi teh najnovejših ponemčevalnic dosegli tem večji uspehi, to se pravi, kako bi se slovenski otroci tem preje prelevili v hude nemškovalce in pravcate nemskutarje. Neki bivši nadzornik slovenskih šol in zagrizen naš nasprotnik je dejal, da je nemščina prvi in najvažnejši predmet v slovenskih ljudskih šolah. Kar je ta trdil z besedami, to kažeta naša rojaka, rodoljuba ka-li! in slovenska pedagoga v dejanju, ker spisujeta knjige, na podlagi katerih se bodo protinarodne želje in težnje naših krutih nasprotnikov tem preje uresničile. Med tem pa, ko nam slovenski pedagogi spisujejo nemške slovnice, ga pa ni najti, ki bi nam spisal dobro in uporabno slovensko slovnico za ljudsko šolo. Sedanje slovenske slovnice so, kakor se je to že sto in stokrat pri raznih prilikah povdarjalo, popolnoma nerabljive, da, še več, one slovenski poduk tako obtežujejo, da se mora nežnim

otrokom kar pristuditi in zdi se nam celo, da so prav nalašč tako sestavljene — spisal jih je znani slovenski odpadnik — da bi se otroci slovenščine tem manje naučili. Zato si morajo učitelji, ako hočejo v slovenščini kaj doseči — storé to le tisti, katerim je za predmet sploh kaj mar — sami potrebne slovnične vaje sestavljati. In glejte si čuda! Dva slovenska rojaka in pedagoga na glasu sestavljeta nemške vadnice, za našo ljubo materinščino se pa prav nihče ne briga. Iz tega bi se pač dalo sklepati, da tudi našim slovenskim pedagogom, kakor poprej omenjenemu nadzorniku, velja nemščina kot prvi in najpotrebnejši predmet, slovenščina pa jim je le pastorka, nepotrebna navlaka. Take reči so pač le pri nas revnih Slovencih mogoče. Mi pa si tako vedoma kopljemo grob, v katerega nas prej ali slej položé k večnemu počitku! To so pač čez vse žalostna znamenja na pretužnem našem narodnem obnebu!

Kaj združuje narode?

III.

Ko bi hoteli naštevati vse naše narodne grehe in pomanjkljivosti, zaradi katerih ne le da ne pridemo v narodnogo-spodarskem in političnem smislu naprej, nego se še razdružujemo, propadamo, za tako naštevanje in bičanje bi nam bila tedenska izdaja premajhna.

Politične borbe, osobito pa še naša nesrečna politika strankarstva in krajevnega mrcvarenja, nam pobere vse najboljše moči od narodnega vzajemnega delovanja.

Nismo tako naivni idealisti, da bi obsojali in preklinjali to ali ono stranko med nami samo zato, ker imajo njeni pristaši drugačno prepričanje, drugačne načrte za izvedenje svojega ožjega programa. Abotno in fanatično bi bilo

prizadevanje stlačiti s silo te stranke v eden koš. Za naš skupni narodni program bi bila takšna prisiljenost liki pes in mačka uprežena v eden jarem. Dočim bi vsak záse morda vsaj nekam, četudi počasi privlekel, bi skupno uprežena se le grizla ter — prevrnila.

Toda kar se dá in mora zahtevati od vseh slovenskih strank, katerega ožjega programa koli, pa je diplomatično postopanje v vzajemnem, v vseslovenskem programu. Saj sta lahko dva popolnoma nasprotnih značajev in zasebnih nazorov, toda na odru diplomatičnega pogajanja se morata premagovati, govorila bodeta le o zadači, koju jima je dognati, segla si bodeta v roke in podpisala dodelan program. Kakor spoštuje na diplomatičnem polju velesila odposlanike v principih nasprotne velesile, njih misije in predloge, kakor spoštuje v boju sovražnik pravno vojno postopanje in dovoljene načine vojevanja, kakor si stojijo pri sklepanju miru najhujši vojni nasprotniki dostojno in mirno obraz v obraz, tako bi morale postopati naše nasprotne si stranke, ko se gre za skupno delo, za skupni blagor slovenskega naroda.

Pa ravno takšnega diplomatičnega postopanja naše strankarske strasti ne poznajo. V miru, v pripravljanju na boj, kakor v bojevanju samem, vedno nosijo v roki goli meč.

Koliko škodujejo te vedno razgrete strasti slovenskemu ugledu, razvoju slovenske narodnosti duševno in gmotno, o tem smo že v obeh prejšnjih člankih povedali.

Deželni separatizem stavi naši industriji nepresežne zapreke. Naša domača industrija se itak ne more imenovati produktivna. Pa še to, kar se izdelava, ne najde domačih odjemalcev. Štajarec ne kupuje kranjskih izdelkov, Kranjec ne primorskih, Primorec ne koroških itd. ter ne narobe. Rajši si naroča enako tvarino od drugod,

LISTEK.

Iz mestnih senc.

Piše Svobodin.

Stal sem včasih v pozni noči na griču, od koder je bil krasen razgled po vsem Dunaju. Nikdo me ni motil, le kakšen redar me je tu in tam skrbno motril izpod svojega šlema. V duhu me je morda primerjal z vsemi, katere je še iskala pravica in ki so se odtegnili njeni maščevalni roki, zapustivši za seboj samo svojo podobo in svoja hudodelstva.

S kakšnimi čuti sem stal na vrhu! Sam tu, sam, a tam pred mano doli milijon duš, vsaka v svojih mislih, v svojih sanjah, v svojem stremljenju in v svoji sreči in bedi. — — —

In nad šumnim mestom se je nazprostil svet milijon svetilk in oblival s svojim žarom velkanske hiše. Kdo bi mislil, da je v tem morju svetlobe toliko teme, toliko sence! — — In videl sem te sence, z lastnimi očmi sem jih gledal, dokler se mi ni skalilo oko.

I.

Knjigovodja.

Radi smo ga imeli svojega učitelja. Tako tiho je govoril, da ga je bilo težko razumeti.

Njegov večno resen, bled obraz nam je vselej zavezal jezike. Že pogled njegovega velikega modrega očesa je zadostoval, da nas je pomiril. Le škoda, da je bilo to oko vedno obrobljeno s temnimi črtami, da je bilo videti, kakor bi luna gledala skozi jesenske megle. In ta njegov kašelj! Suh, otel, kakor iz groba!

Ves drugačen je bil sinček. Vesel, nagajiv, če tudi dober in milosrčen. Lice mu je bilo belo in rudeče, okoli visokega čela so vibrali temni kodri. In tudi njegovo oko je bilo tako modro, tako jasno. Bil je duša naše mlade družbe.

Imel je sestrico, toda to je vzela zima. Hodila je sicer vedno v kožuščeku in to ji je tudi bil vzrok, da smo jo vedno imenovali „Kožušček“. Nekega dne je priskakljala k nam na led — brez kožuščka. Ostala je pri nas, a bila je v licu vsa modra od mraza. Končno je pri tekla mati po njo.

Nekaj dni pozneje smo hodili za belo rakvijo. Lebarjev Franček je hodil z menoj. V srcu mi je bilo tako težko, kakor tedaj, ko je ležal v snegu droben ščinkovec, katerega sem ubil s kamnom.

Naš učitelj je po tistem sprevodu hudo kašljal. Suho je to donelo, kakor da so znova padale ledene grude na „Kožuščekovo“ rakev.

Potem smo dobili naenkrat novega učitelja, ki nam je naložil molitve za bolnega učitelja. Nekoč nam je potem velel priti prihodnji dan v praznji obleki in moliti smo morali za umrlega, dobrega učitelja.

Lebarjev Franček, jaz in njegov mlajši bratec smo nosili prihodnji dan velik venee s črnimi širokimi traki. Za nami je šla nepregledna vrsta. Bil je lep sprevod.

In čez četrto ure bilo je vse pri kraju. Učitelj je ležal v zmrznjeni zemlji, a mi smo imeli še rosne oči od gorkih solz.

Mirko je pravil, da bo šel z materjo v veliko mesto, na Dunaj. Tam ima strica, tam mu bode bolje, kakor tu. Ko je jemal slovo, sem ga zavidal. Franček se je jokal, meni je bilo trdo in želel sem iti ž njim v neznani svet, v življenje. — — —

II.

Ko me je usoda pognala na Dunaj, sem ga posetil. Stanoval je v zunanem okraju, v enem od onih, ki imajo toliko ulic, lepih domov, a v teh domih toliko, toliko bede.

Čas ga je kruto izpremenil. Iz veselega otroka razvil se je tih, visok mladenič, resnega vedenja in možatega občevanja. Nosil je vedno elegantno črno obleko, ki je sicer že bled njegov

a to zopet vsikdar rajši od Nemcev, Lahov, Mažarov nego vsaj od sosednjih sorodnih Slovanov.

Za večje industrijalno podjetje, ki bi dalo naši narodnosti samozavest, ugled in — denar, so menda naša slovenska tla res preveč razburkana. Takšno podjetje zahteva vzajemnosti v načelih in denarju. Kapitalistov je v našem narodu le bore malo, da bi se pa raztrošeni ljudski denar v to svrhu združil, to pa nam že brani politična razkosanost. Možem, kojih naloga bi morala biti za takšno industrijalno organizacijo v manjšem obsegu delovati, so vezane roke ali po stranki, h kateri se pripoznavajo, ali pa povdarjajo, da stojijo nad strankami, da jim potemtakem ni potreba — nikjer kaj storiti za splošnost, nego le za svoj možnjček.

Celó na ono gospodarsko polje, kjer smo si s težavo pridobili v začetku toliko veljave in tako čvrste pogoje, da nam nasprotniki zavidajo, kakor je to pri našem posojilniškem združenstvu, celó tukaj sem se je zaneslo politično strankarstvo, strankarsko kljubovanje. Kjer sta si dve stranki v laseh, ustanavljajo se po dvojne, da, trojne posojilnice. Vsaka teh ima odprto blagajno le za svoje pristaše, priprosto ljudstvo se na ta način zvalja v strankarski tabor, o katerem bi ne smelo ničesar vedeti. Ljudski značaji se kvarijo po svojem boljšem in slabšem gospodarskem stanju. Iz enega taborja uhaja v drugega, kjer pač ložje dobi posojilo, dobiček pa ima le nasprotnik, ki dobi s svojim jednotnim delovanjem še vedno ogromno večino denarja v svoj zavod, kakor nam to kaže nemška kranjska hranilnica, ki ima mnogo višje promete, nego vsi strankarski enaki zavodi Slovencev v Ljubljani.

Nebrzdana strankarska strast nam jemlje ali slabi vse gospodarske in izobraževalne zavode, vsa podjetja, iz katerih bi si narod slovenski zajemal blagostanje in duševno neodvisnost. Zavzemajo jih tujci v deželi, pa najsi bodo po številu tudi v manjšini.

Slovenec se naj na veke ubija na svoji grudi, katera vkljub vsem žuljem ne more priživljati njega in njegove družine, ali pa je naj celo življenje uprežen v stroj, kateri producira tujcu tisočake, dočim on sam nima vsakdanjega hruba. In vendar bi bila dolžnost vseh odločilnih faktorjev katerekoli stranke, da delujejo po svojih močeh na to, da se ljudstvo vzdigne iz bedne zavisnosti. Koliko večjo in zanesljivo oporo bi imeli v gmotno okrepcanem ljudstvu. Na take bi lahko vsaka stranka bila ponosna, ako se res ne morejo v malenkostih složit, ponosna bi bila Slovenija pred svetom, kajti tvorili bi jo značajneži, dočim imamo sedaj tukaj in tam omahljivce, s katerimi ostali svet noče računati, češ, za vse so dobiti, politični in gospodarski „berači“.

Najhujše vzplamtijo strasti za ničevno strankarstvo, kedar se gre za višje cilje, za dosego skupnih stvari. Volitev ljudskih zastopnikov je pri nas Slovincih vselej dan „klanja in pobijanja“ narodnih značajev. Ko se tedaj gre za to,

obraz še bolj bledega storila, drugače pa pridala njegovi osebi interesantnost. Dunajčanke vedo to ceniti.

Stal je pri oknu in gledal v dvorišče, kjer se je v prahu in blatu valjalo nekaj otrok bede in siromaštva. Poznal me ni, toda ko sem mu podal svoje ime, segel mi je razvnet v roko, gorko mi jo stisnil in me potegnil na svoje prsi. Obžaloval je, da ni bilo matere doma. Bila je pri stricu v bolnišnici, kateri je postal žrtva svojega poklica. V tovarni se je utrgalo železo, udarilo ga po rebrih, prelomilo mu dve in ta udarec je morda vrgel strica na rob groba.

Zapalila sva si cigarete in pripovedovanje se je pričelo. Moje zadeve so bile kmalu objasnjene. Moje življenje je bilo jednostavno, enakomerno, brez vzhitov in brez burje, brez solnca — pravo pravcato življenje učitelja. Ko sem nehal jaz, pričel je on. Njegov glas, mehek, mil tenor, dodal je njegovim besedam nežnost in silil me še k večji pozornosti.

Ko je prispel na Dunaj, odprl se mu je novi svet. V ogromnem prometu, v tistem strastnem hitenju za kruhom, za delom čutil se je tujega in bil je med milijoni ljudi osamljen. Njegovo dosedanje življenje v tihem, mirnem mestecu se je tako močno razlikovalo od tega

da bi si izbrali moža iz svoje srede, ki bo zastopal naš rod in našo narodnost pred svetom, postavimo se na gnusno stališče domačih bojev. Tukaj se pokaže celo gorje neplodnega strankarstva in pomanjkanje vsake zmožnosti diplomatske postopati. Nasprotniki dobijo dovolj gradiva, da zasmehujejo naše malenkostne nazore. Orožje, ki se rabi pri takšnih prilikah je Kajnova gorjača, je buzdovan rodbinskega maščevanja med Jugoslavani. Vsaka stranka ima na svojem kandidatu toliko čednosti in kreposti, dočim ne pusti na kandidatu nasprotne stranke poštenega lasu. Tu igrajo vsi momenti v življenju, le celo kupnost naroda, narodnega ugleda in koristi ne pride v poštev. Kar so zidali nesebični rodoljubi desetletja in desetletja z duševnim in denarnim požrtvovanjem, da so vcepili v ljudstvo zmisel za skupne cilje našemu narodnemu stremljenju, to podere strankarska strast enega dneva. Kako pa tudi naj ohranimo našemu itak težko dovtelnemu ljudstvu boljše ideale in prepričanje, da smo si vsi bratje, da nas vse Slovence veže le edna misel, edno delo, ako pa sliši na dan volitev ali enakih odločilnih trenutkov od svojih duševnih voditeljev le zabavljanje in grdenje Slovencev nasprotne stranke. Ljudstvo mora zgubiti za vest celokupnosti, misel za zajedno delovanje, ako noče celo misliti, da ga le vsi varajo in izkoriščajo v svoje strankarske namene. Škoda trpi narod, koristi in orožje pa imajo naši sovragi. „Spoznanje krivde je začetek k poplavljanju.“ Dokler slovenski faktorji vseh strank in vseh slojev ne spoznajo, da so dosedaj neodpustljivo grešili ter še grešijo s svojimi nekrotimi strastmi, dokler se ne bodo v odločilnih korakih znali toliko povzdigniti iz svojega osebnega nasprotovanja, da si vsaj v takšnih, za ves slovenski narod ohranjajočih vprašanjih, podado kot trezni diplomatje roke, dotle je vsako drugo nasvetovanje brezuspešno.

„Slovenski List“ je z dne 1. julija t. l. priporočal velik shod obmejnih Slovencev, da se izrečemo, kaj bi bilo za naš narod pravično in pametno, ter je pozival tudi naš list, kaj reče k temu. Mi smo že dokaj poprej v svoji številki 23. v članku „Storimo nekaj!“ pozivali vse slovenske rodoljube za tak shod, ki bi se naj vršil zunaj kranjskih preprirov, n. pr. v Rimskih Toplicah ali kjer si že bode. K temu shodu naj bi ne prišli le slovenski poslanci, ali zastopniki obeh pripravljajočih strank na Kranjskem, nego vsi oni možje, ki čutijo ter bi radi delali za narod.

Ponavljamo le svoj klic: Gani se komur je mar zahvale naših potomcev ter „Storimo vendar nekaj!“

Viharnejši časi?

Kakor senčnate črne podobe v mesečni noči prikazujejo se na politični cesti nemško-proroški duhovi in z napol privzdignjenim kazalcem žugajo gledalcu s — strahom, a ne izdajo se, ne kdo da so in od kod kaj vedó!

novoga borenja. Kmalu mu se je začelo tožiti po idilični krajini, po gozdih in tratih, po cveticah in potokih, po Savi. Tukaj videl je samo gozd sivih hiš, samo zidovje, mesto ovetličjega vonja dihal samo cestni prah in saje.

On, sin narave, ni mogel živeti v teh odnošajih, kakor ne more provspevati gorska rastlina v globoki zaduhli dolini. Lice mu je bledele, in po barvi, katero le zdravje riše na obličje, kmalu ni bilo sledu. Rasel je bujno, prehitro, a njegovo telo vsled tega ni dobivalo v vseh svojih delih potrebne snovi, ki bi naj očistila, prenovila sile. V drugem letu moral je šole pustiti, jedva so ga zdravniki izlečili. Svetovali so vsi sveži zrak, prisiljen je bil torej večkrat se peljati iz mesta v okolico. To ga je popravilo. Svoje nekdanje sile je čutil kmalu zopet se vračati, njegova prirodna veselost je premagala spomine na srečne dni v vedno srečni naravi.

Živel je nemara vse leto v tem razmerju. A bilo je treba misliti na bodočnost. Kruh je kruh, brez njega ni mogoče obstati. Vpisal se je v tečaj za knjigovodje in ga z dobrim uspehom završil. Stric mu je potem izposloval mesto v tovarni. Kmalu je sedel za visoko mizo in sipal neumorno svoje številke. Lepa pisava, natančno izpolnjevanje svojih dolžnost, izvanredna

To so nemški proroki! Že prihajajo! — Najdemo jih na vladni strani, kakor v opozijskih vrstah avstrijskih pangermanov. Nemški duhovi so to — s privzdignjenim kazalcem pod — „haljo“! . . .

Pretekle dni izrazil se je pri neki slovesni priliki v jedni sosednjih nam kronovin visok dostojanstvenik pri svojem govoru med drugim tudi tako: . . . „doba, v kateri živimo je resna, in zahteva samozatajevanja. Zahteva pa, da se tudi avtonomna oblast posebno v deželnih stolnih mestih ozira na potrebe in koristi meščanstva z vso skrbjo in naj pripada to meščanstvo tudi narodnostni stranki, ki je v deželi v manjšini, kajti živimo v resnih časih, zdi se mi pa, da se bližajo še viharnejši v bližnji prihodnosti!“ — Ta mali migljaj vladnega moža se da komentirati po dobi, v kateri je izgovorjen, tako ali tako, vendar je zadel njega obrazložbo najbolj tisti politični mož, ki je dejal: „V Avstriji je nastalo zdaj nekako politično premirje; divja-joči plamen na političnem ognjišču se je polegel, ker je povžil material, kateri je bil naložen nanj. Na tem obžganem ognjišču je še kup pepela, a ne mrtvega, — pod njim še tli žrjavica. Če dolgo časa ta žrjavica ne dobi gorila in hrane, bo otrpnila in ugasnila, potem je dobro, če pa dobi le malo snovi, požene iz najslabše suhljadi zopet plamen. . .“ Zdaj vlada pri nas — žrjavica pod pepelom! . . . „Avstrija drži roke križem in premišljuje svojo — prihodnost. Narodi, ki tvorijo avstrijsko državo, so po božjem in človeškem zakonu v njej ravnopravni ljudje — državljani, ki donajajo žrtve vsak po svojem številu in blagostanju. Vlade dolžnost je — ne prosta volja! — varovati in pomagati, da so ti narodi gmotno, gospodarsko in kulturno močni in utrjeni ter da njih blagostanje rase in se utrjuje. Obresti vleče — ona, njena vlada. Poslanci v državnem zboru jih smejo likvidirati! — Pa tako viharnega stoletja Avstrija še ni z lepa imela kot je XIX., zadnje polstoletje je v vseh kronoloških rubrikah polno — bojnih slik in skic. Komaj se je ustava rodila, rodil se je ž njo spak v podobi boja, iz tega se je rodilo revolucionarno gibanje, kateremu so sledile vojske 1859. in 1866. leta in po kratkem, a usodepolnem premirju nastali so narodnostni konflikti, ki so se tako ukoreninili, da je treba danes Avstriji v istini izkušnega modrijana, da jo potegne s pravim svetom iz obupnega stanja! Niso sanje to, če trdi kdo, da je Avstrije obstoj danes odvisen od ugodnega izida narodnostnega boja. Bije se le ta že mnogo let, a tako strastno se še ni bil kot se današnji dan.

Vihar, ki je zadnji dve leti nastal v tostranski državni polovici, se je zadnji čas toliko pomiril, da se sile — za novega okrepe. . . . Časi se bližajo, pa tem viharnejši, čim bolj se bližamo prihodnosti! Takšna je politična smer, ki jo je le nejasno izdal imenovani politični mož. Na vsak način imamo biti pripravljeni na bliž-

marljivost, vse te lastnosti so ga kmalu povzdignile v obeh njegovih gospodarja. Povišal mu je že večkrat plačo. Vsak mesec deva lepo svoto na stran. Pričakuje v kratkem povišanje za prvega knjigovodjo. In tedaj — — —

„Kaj bi ti tajil,“ nadaljeval je živo. Na licih sta se mu zažareli dve rudeči lisi. „Kaj bi ti tajil. Tedaj se oženim. Mati so stari, potrebujejo podpore.“

III.

„Sedi“, prigovarjal mi je, „časa imava dovolj. Pripovedovati ti hočem, kako sva se z Amalijo našla. . .“

Sedel sem z njim za mizo in ga poslušal. Njegov mil glas pridobil je nežnost, ko je pričel risati svoje razmere.

Bilo je nekaj let po njegovi nevarni bolezn. Hodil je v svojem prostem času vedno v šetališče ali ven iz mesta nasrkat se čistega zraka, moči.

Neko pomladno nedeljo je šel zopet v Schönbrun. Tam je šetal po gladkih stezah med gabri, ki so ravno jeli gnati svoje mladike. Solnčni trakovi igrali so z novim zelenjem, objemali ljubeče po tratih novovznikle prvence pomladi. Njegova duša je plavala v razkošju. Kakor v sanjah gledal je pisane metuljčke, ki

njo prihodnost tudi Slovenci z orožjem v roki, kajti „trobi se alarm“ in poziva moštvo na — bojišče!“

Slovenci smo v Avstriji mal narod. V našo nesrečo nas je usoda raztresla na vse štiri vetrove. Zaježeni smo od sovražnih tolpa na vseh straneh in le čudež je, da se moremo še gibati in da nas v zadnjem stoletju nemška in laška sila nista uničili. Smo pač čvrste narave mi slovenski ljudje. Toda sovražstvo nasprotnikovo rase v naši državi od dne do dne silneje in sovražni-kove čete so dobro organizovane in razdeljene za našim hrbtom. Bližnja prihodnost nam ne obeta nič srečnega, saj ni lažjega sovražniku kot še bolj oslabiti narod, ki ni edin. Sami si pomagajmo; če se hočemo rešiti tujčevih spon, v katere nas že oklepajo . . . Potujčiti nas hočejo in podjarmiti! To je njih cilj, a to nakano jim moramo spodbiti. Državljeni smo, ravnopravni z Nemci in Lahi, in zato zahtevamo od države, da nas varuje pogina, ker za svoje žrtve imamo pravico zahtevati od nje varstva in plačila. Če pa pridejo tudi viharnejši časi, tujcem na ljubo ne bomo žrtvovali same sebe. Smrtni udarci pa, ki bi nas zadeli, zadeli bodo tudi državo in nje vlado!

Celjske novice.

(Praznovanje godu sv. Cirila in Metoda)

Predvečer temu vseslovanskemu in krščanskemu prazniku se je praznoval letos v Celju nad vse sijajno. Nadkriloval je močno lansko, itak krasno slavje. Ko je solnce zatonilo, zaplopolali sta nad Celjem na griču Lipovšekovega posestva, kjer je bil odmerjen slavnostni prostor, dve mogočni slovenski trobojnici. Istočasno se je začelo streljanje s topiči, ki je trajalo neprenehoma skoraj do 11. ure ponoči. Po večni luči zažarel je ves Stari grad v bajni svetlobi. Zažgala sta se dva kresa, mnogobrojno lampijonov, frčala je raketa za raketo, umetalni ogenj je spreminjal celo okolico v raznobarni sijaj. Celjska godba je udarila gromovito „Naprej zastave Slave“, „Lepa naša domovina“ itd. Moški in ženski zbor našega „Celjskega pevskega društva“, katero je celo slavje priredilo, sta pela posamezno ter skupno najlepše naše narodne popevke. Gotovo nad pol tisoča slovenskega občinstva iz vseh slojev in spolov navduševalo se je z gromovitimi „živio“-klici. Ti slavnostni odmevi godbe, ubranega petja in navdušenih klicev so spravili celjski „mob“ ob zadnjo trohico pameti. Vsaj zapazili smo to v prihodnji izdaji celjske vahtarce po naši slavnosti. Bajno lepo razsvetlil je tudi gospod Peter Majdič svoj paromlin. Posebno lepo je bilo videti umetalni ogenj iznad 20 metrov visoke žitne silnice.

(Klub kolesarjev „Slavec“ iz Ljubljane) napravi v nedeljo, 16. t. m., izlet v Celje, kamor pridejo izletniki okrog 10. ure dop. Dopoldne je potem ogledovanje mesta in okolice, ob polu 1. uri skupen obed v „Nar. domu“, popoldan ob 3. uri izlet na Teharje (gostilna Šušteršič, poprej Lemež), kjer bode petje in druga raznovrstna

so se zibali po teh cvetkah. Bilo mu je, kakor da je zopet v raju svoje mladosti, tam v jugu, v slovenski domovini, sililo ga je, bežati za tistimi lahkokrillimi stvori pomladi, kakor v zlatem veku svojega življenja. . . .

Sromak je čutil, da se mu vračajo sile življenja, da oživi v tem krasu, kakor mornar, ako zopet po dolgem bivanju na kopnem srka v sebe opojni morski vzduh.

Kako lepo je življenje, kako lepo!

Tu je bilo pravo veselje, prava sreča, tu, kjer je gledal naravi na delavno roko in občudoval umetnost tega stvarjenja. Kaj je bilo vse ono veselje, o katerem so pravili njegovi tovariši v tovarni, v primeri z nedosegljivim razkošjem, ki je danes polnilo njegove upadle prsi. Njemu se je dozdevalo njih življenje v tistih zakajenih prostorih gnusno, kjer se je ob slabem žaru plina igralo, pelo, kadilo, ljubilo. . . .

Kako vse drugače je on mislil o ljubezni! Včasih se mu je vrnila v srce neka osamelost, želel je po nečem, kar bi to praznoto v njegovi duši izpolnjevalo. In čim bolj je zdravel, tem češče se mu je oglašal ta čut. Dozdevalo se mu je, da potrebuje poleg matere in strica še nekoga, kojemu bi to, kar je v nežnem njego-

zabava; zvečer ob 8. uri sestanek v „Narodnem domu“, kjer bode svirala celjska narodna godba. — Odbor kluba biciklistov „Celjskega Sokola“ se obrača tem potom na vse svoje p. n. člane, da se zlasti popoldanskega izleta na Teharje (zbirališče v „Nar. domu“ točno ob polu 2. uri) polnoštevilno udeleže. Oddelek kluba se popelje ljubljanskim gostom do Vranskega ozir. Trojane nasproti. Odhod iz „Nar. doma“ ob polu 7. uri zjutraj. — Vabimo na ta kolesarski sestanek posebno mile nam brate iz Savinske doline, kakor tudi vse ostale slovenske kolesarje iz bližnje in daljne okolice, ter upamo, da se tudi p. n. celjsko narodno občinstvo izleta na Teharje mnogobrojno udeleži.

(Koncert „Celjske narodne godbe“) se vrši, kakor je bilo že naznanjeno, v nedeljo dne 16. t. m. v „Narod. domu“ na prostem. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Člani so vstopnine prosti, nečlani plačajo 20 kr.

(Za poštne upravitelje in upraviteljice.) Poštno in brzojavno ravnateljstvo za Štajarsko in Koroško nam je poslalo poziv do vseh onih, ki so izprašani za poštno upraviteljsko poslovanje, pa so od časa do časa brez službe, naj vedno prijavijo kraj svojega bivanja, če so brez službe, poštному ravnateljstvu ozir. najbližnjemu pošt-nemu uradu, da jih bo imelo isto vpisane v evidenci ter jim podelilo službo, kakor hitro je treba katerega uradnika nadomestovati, kar se posebno godi poletu in v jeseni, ker dobijo nekateri uradniki dopust, druge pokličejo k orožnim vajam itd.

(Učiteljstvo celjskega in laškega okraja) ima dne 19. t. m. uradno konferenco. Ker se bode ta dan volil zastopnik učiteljstva za celjski okraj v okrajni šolski svet, pozivljajo se tem potom učitelji celjskega okraja točno ob osmi uri zjutraj v celjsko okoliško šolo. Pogovorili se bode, kakšne zahteve stavi učiteljstvo v svojega bodočega zastopnika, in dolžnosti učitelja zastopnika napram učiteljstvu.

(Okrajna učiteljska konferenca za celjski in laški okraj) se vrši dne 19. t. m. ob 9. uri začenši v slovenski deški šoli v Celju. Ve se že naprej poročati, da bode predsednik po svoji stari navadi govoril le po nemško, da bode mnogo učiteljev razpravljalo zopet le samo nemško, kar je navada pri vseh tistih maloznačajnih možeh in damah, ki se hočejo predsedniku dopasti in z njegovo pomočjo splezati na kakšen višji klin in ki kot rojeni Slovenci gladke in pravilne slovenščine zmožni niso ter torej z nemščino „fretárijó“. Jako mnogo referatov ali razprav bode zopet spisano v „blaženi“ (!) nemščini; po misli teh omejenih gospodov je slovenščina le za domačo rabo in tako mišljenje dokazuje, da spadajo pisatelji takih razprav, „v čumnato starega železja“. Temoto tega zastarelega mišljenja bodo v konferenci jednaki jutranji solnčni zarji razsvetljevali oni zavedni pravi učitelji in učiteljice, ki bodo s svojimi slovenskimi govori in pismenimi razpravami kazali, da jim naša mila materinščina ni pastorka, temuč vzvišena kraljica

vem arcu na ljubezni preostajalo, podaril za odmeno v to, da je izpolnjena tista praznota, da je prestala samota v njegovi duši.

Njegova duša ustvarila si je tudi podobo tistega stvora, v brezsenskih nočeh gradil ga je, obdal ga z vsemi lastnostmi, z vsemi potrebami, ki so še nedostajale njemu samemu. In končno je bila ta podoba gotova, duša je imela svoj uzor in jel ga je iskati. . . .

V take misli se je tisto popoldne zaglobil. Mlado življenje v naravi vzbujalo je v njem še večjo željo po prenovljenju lastnega života. Jel je obupati, da bi mu bilo dano najti svoj ideal.

In vendar ga je našel! Videl je podobo svojih sanj v spremstvu stare žene šetati po vitih stezah cesarskega vrta. Dvoje velikih očij upiralo se je vanj, kakor bi obžalovale blodost njegovega obraza. In še več je bral v tem pogledu, ne samo dobrosrčnost in usmiljenje, bral je v njem vse tiste lastnosti, ki jih mora imeti njegova druga, vnana duša.

Stresel se jej, up in veselje nad pojavom sta mu vzela vso vlado nad lastnim bitjem.

(Konec prihodnjič.)

razsvetljenega mišljenja, zaželjena zarja vstaja-joče jezikovne naše kulture. Bog daj, da bi ta svetla stran uradnih učiteljskih konferenc vedno bolj prevladovala dosedanjo njeno temno stran!

(Poročil) se je g. Alojzij Terček, knjigovezni mojster pri g. D. Hribarju, z gospico Marjetico Mavec iz Ljubljane.

(„Kulturni“ Nemci (!) na tujem.) Mažarski listi so prinesli pretečeni teden tole vest: Dne 5. t. m. sta se vozila nadžupan Stolnega Belgrada baron Fiath in njegov 20letni sin iz Dunaja skozi Komorn. Mladi baron je hitel med kratkim čakanjem vlaka v ondotno restavracijo, da si kupi smotke. V gostilni sta sedela s par ženskami dva lovska častnika. Eden teh zaupije takoj pri vstopu nad mladim baronom: „Odkrijte se, sicer vam zbijem jaz klobuk raz glave!“ Baron se je opravičil, da ni navada v gostilni klobuka snemati, na kar mu ga res zbije častnik z glave. Napadeni zadá napadalca zaušnico, da se je zvalil po tleh; med tem pa potegne mlajši častnik sabljo ter jame udrihati po baronu. Le spretnosti mladega barona je pripisati, da ga ni ubil ali hudo ranil, kajti pograbil je v hipu stol ter spretno odbijal sabljine udarce. Baronov oče je naznanil oba častnika vojnemu poveljništvu. Drugi dan pa je pozval napadeni baron oba častnika v Budapešto na dvoboj. Napadalca sta bila namreč nek nadporočnik Heidler ter poročnik Viktor Ambrožič, sin bivšega okr. šol. nadzornika v Celju. Dočim je bil dvoboj z nadporočnikom brez hujših ran, vsekal je baron Ambrožiču nevarno rano na roko. Celjani, osobito oni iz renegatskih rodbin, se pač morajo povsod odlikovati z arogantnim svojim obnašanjem.

(Če ne zlepa, pa zgrda!) Da se ne zale-tujemo morda le mi vsled „nevoščljivosti“ v proslulo celjsko klanico, to vedo tudi Nemci ter svesti si svojih grehov, lepo molčijo. Sedaj so izrekli svojo sodbo oni, ki imajo v tej zadevi odločilno besedo: celjski mesarji. Vkljub laskavim vabilom noče nobeden rabiti ponujenih prostorov za shrambe mesa itd. To govori jasno ob-sodbo, da se je ta spak zidal brez vsacega strokovnega načrta, kakor svojedobno babilonski stolp. Mestni očetje še niso obupali. V svoji zadnji seji so sklenili „zakon“, po katerem bo vsak mesar v Celju prisiljen rabiti prostore v klanici ter zanje debelo plačati. V pomirjenje mesarjem pa bodi povedano, da sankcionirajo takšne postave nekje višje, in dotična oblast menda ne bode imela tako gorko sočutje s ponesrečeno klanico, kakor celjski očetje, katerim je sedaj le do tega, da prisilijo koga prispevati za ogromne zapravljenе vsote.

Shod na Vranskem.

Kdor je čital članke v predzadnjih dveh številkah „Domovine“, onemu bo znano, kako predrzen, zavraten napad je poskusil na slovensko narodnost vranskega okraja ondotni župan, Nemeč Ottenschläger. Svet je strmel nad toliko glupostjo nemškega pritepenca, ki je po tihotapskih potih hotel natovoriti slovenskemu trgu nemško šolo.

Našim političnim društvom do sedaj ni trebalo svojega delovanja raztezati na Savinsko dolino, kajti ta raj slovenske zemlje smo smatrali tako deviško čistim, da bi si je nemčurska umazanost niti ne smela od daleka pogledati. Ravno to našo in vseh savinskih narodnjakov zaupljivost je zlorabil človek, ki bi moral živeti med nami kot najpohlevnejši gost, kajti slovensko ljudstvo mu je pripomoglo do potrebnega blagostanja, slovenski zaslužek daja i danes kruh njemu in njegovi družini. Ali dela mar sedla in jermene par nemčurskim uradnikom in in mimo potujočim vojakom?

Celjsko politično društvo „Naprej“ je spoznalo kritičen položaj ter sklicalo na pretečeno nedeljo, dne 9. t. m. poučni shod na Vransko v slovečo narodno gostilno „pri Slovanu“ — gospé Tereze Šentakove.

Med drugimi gosti iz Celja — zastopane so bile tudi naše narodne dame — posetili so shod kot govorniki gg.: dr. Iv. Dečko, društveni predsednik, dr. Jos. Karlovšek, podpredsednik ter Dragotin Hribar. Politična oblast je poslala komisarja g. Pichlerja. Ljudstva iz vseh slojev iz trga in bližnjih župnij prišlo je obilo.

Gosp. dr. Dečko otvori zborovanje ter zakliče trikratni „živio“ onemu, ki nam je dal ustavni zakon, da se smemo javno zbirati in posvetovati, presv. cesarju.

V stvarnih potezah je na to govornik razlagal za Slovence usodno nemško šolanje v pretečeni dobi, zasramovanje onih slovenskih otrok v šoli, katerim ni šla okorna nemščina, katere nikoli rabili niso. Vsak nemški pritepenec je mislil, da se zaradi njega morajo domačini nemško učiti. Pri tem pa postopajo Nemci vsikdar zvito, ni jim toliko na tem, da bi se Slovenci res naučili njihovega jezika, ker vedo, da se to v ljudski šoli sploh ne da doseči, bilo je Nemcem le do tega, da ubijejo slovenski učenci z učenjem nemščine zlati čas ter da se sploh ničesar ne naučijo, le s takšnimi bi se dalo še nadalje pometati. Ne neznanje nemščine škoduje našemu ljudstvu, temuč nasprotno, one drobtinice nemških besed, katerih se priučijo, storijo ga lahkovernega, da ga zviti Nemec tem ložje preslepi. Obsojal je sramoto, katero so zakrivali narodni Vrančani s tem, da so si izvolili Nemca za župana, ki je prišel s svojo nemščino le od Žalca do Vranskega — tedaj se ne pride z nemščino po celem svetu, temuč le med dobrimi in lahkovernimi Slovenci se še da kaj doseči. Če pride Slovenec med Nemce, ga sicer trpijo, dokler se vede dostojno, do veljave pa ne pride med njimi nikoli, naj še tako dobro nemško govori. Ko bi imel vranski župan s svojimi pristaši lepe namene koristiti ljudstvu, povedal bi mu to javno, kakor se govori tukaj na shodu, ne pa da lazi skrivoma okoli. Na slovenski zemlji bodi le Slovenec gospodar!

Drugi govornik, g. dr. Karlovšek je govoril o naši gospodarski bedi ter s poljudnimi primeri dokazal, da je glavna napaka pri našem gospodarstvu, ker se dela le z rokami, ne pa tudi z glavo, z razumom. Zanemarjenost privede v hišo bolezen ljudem in živini, z boleznijo velike stroške in gospodarski polom. Prevelika kakor tudi premala štedljivost ob nepravem času škoduje nam istotako. Svet živi danes ob špekulaciji. Naši nasprotniki vedno špekulirajo, kako bi si nas podvrgli. Ker so nas zgubili kot sužnje, prizadevajo nas vsaj duševno zasužnjiti s tem, da nam ovirajo bistrilo si naš razum v zdravem šolanju. Vsem enakim poskusom tujcev se odločno zoperstavljamo, posebno še naj storé to Vrančani pri sedanjem nemškem stremljenju pomislivši na pregovor: „Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.“

Zadnji govornik je nastopil gosp. Dragotin Hribar. Z njemu lastnim gromkim glasom je ovrigel točko za točko famozne Ottenschlägerjeve peticije za nemško šolo. Vsi narodi dajo učiti svoje otroke v ljudski šoli le v materinščini, Nemcu ne pade na um, da bi se mu otrok učil v ljudski šoli francoščino ali angleščino, v nobeni ljudski šoli se tudi ne uči latinščina, za vse te tuje jezike je pri vseh narodih namenjen še le poduk v srednjih in visokih šolah. Vse o pravem času, po razvoju otroškega duha. Kako li pridemo edino mi Slovenci do tega, da bi se naši otroci že v nežnih letih trpinčili s tujim nemškim jezikom ter pri tem zanemarjali materinski jezik in ves pouk sploh? Naši sovražniki hočejo s tem naši mladini šolo le omrčiti in ogreniti, da se je boji, ničesar ne priučijo ter ne pride nikjer naprej.

Prešel je na posamezne točke že omenjene peticije. Ko bi nemščina zveličala in človeka osrečila, ne bilo bi toliko nemških beračev in postopačev; ko bi le vsled nemščine lahko razpečavali naše pridelke, ne splesnelo bi nemškim posestnikom v neugodnih letih toliko nerazpečanega hmelja. Če bi se hoteli zaradi mimo potujočih vojakov nemško učiti, učiti bi se morali tudi mažarsko, italijansko, poljsko, hrvaško itd., kajti vseh teh narodnostij so naši avstrijski vojaki. Da bi se pa ustanovila zaradi otrok nemških uradnikov, ki živijo med nami, nemška šola, to presega že vse meje naše pameti. Nemški uradniki ne spadajo med nas, toda ne da bi jih primorali, da nas ostavijo, delali bi še toplo gnezdo njim in njihovemu zarodu. Kaj tacega more zahtevati le največji sovražnik slovenskega naroda. Vsaki ovrženi točki so sledili prisotni z burnim in hvaležnim odobravanjem. Končno je

prešel govornik še na naše narodno gospodarstvo ter istotako temeljito pokazal glavne napake, zakaj da nas imenuje svet še vedno kmetiški narod, dasi ima naša slovenska zemlja za vse kaj višjega namen, ne pa za kmetovanje.

Gosp. dr. Dečko je prebral resolucijo, v kateri izrekajo volilci sedanjemu županu nezapiranje ter ga pozivajo, naj odstopi ter ob enem odmakne svojo nakano, sicer pa storijo volilci svojo narodno dolžnost: odstopi naj ves občinski odbor ter prisili župana k enakemu koraku.

Resolucijo je sprejelo občinstvo sporazumno, navdušeno.

Ob 6. uri zvečer je predsednik zaključil zborovanje.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniška vest) Č. g. Jožef Žičkar, župnik v Vitanju, je imenovan knezoškofijskim svetovalcem. — Župnijo v Laporju pri Slov. Bistrici je dobil čast. gosp. Martin Medved, kaplan slov. bistriški.

(Novomašniki.) Sledeči gg. novomašniki iz mariborske bogoslovnice bodo peli letos nove maše. in sicer: Četrtoletniki: Fran Bratušek pri Sv. Barbari v Halozah 20. avgusta, Alojzij Kramaršič v Litiji 15. avgusta, Rudolf Krener v Laškem trgu 30. julija, Franc Lovrenko pri Sv. Lenartu blizu Velike Nedelje 15. avgusta, Karol Malajner v Hočah 20. avgusta, Alojzij Musi na Kranskem 6. avgusta, Alfonz Požar bo prejel radi mladoletnosti samo dijakonat. — Tretjeletniki so gg.: Jakob Gašparič pri Sv. Antonu v Slov. goricah 20. avgusta, Anton Kociper v Ormožu 20. avgusta, Vincenc Lorenčič pri Sv. Jurju v Slov. goricah 15. avgusta, Ferdin. Pschunder pri Sv. Magdalen v Mariboru 6. avgusta, Janez Vogrin v Negovi 27. avgusta.

(Petindvajsetletnico službovanja) bodo obhajali dne 29. t. m. sledeči gospodje učitelji: Golob Andrej, učit. pri Sv. Marjeti, Matko Ivan, nadučit. v Rajhenburgu, Javnik Gabrijel, nadučit. pri Sv. Kunigundi nad Mariborom, Leskovar Jos., nadučit. v Hočah, Praprotnik Franjo, nadučitelj v Mozirju, Supanek Josip, nadučitelj v Grižah, Tribnik Ernst, nadučit., v Žrečah, Trobej Ivan, učitelj ter bivši šolski nadzornik v Slov. Gradcu.

(Slednjič še slovenščina!) Štajarski dež. odbor razpisuje službo okrajnega živinozdravnika v Žalcu. V dotičnem razglasu je navedeno vse, kar se od prosilca zahteva. Na koncu, kot nekaka pridjana opazka stoji: „Prošnjiki za to službo morajo slednjič tudi biti večji slovenščine, ali se zavezati, da se bodo iste v teku poldruga leta priučili.“ Ta nemška gospoda v Gradcu menda mislijo, če za nje zadostuje živinozdravnik s samo nemško učenostjo, da bo imel v Žalcu pogovarjati se zgolj le z — govedo. Poznamo tudi tisto „obveznost“, o kakršni se v razpisu govori, ker poznamo trde nemške butice z ozirom na učenje slovenščine. V poldrugem letu se bo tak „obveznik“ priučil toliko, da bo znal graškim gospodom tolmačiti pojme: bik, krava, tele i. dr. — Proti takšnemu preziranju slovenske celokupnosti v Žalcu bo treba odločno nastopiti.

(Požar.) V nedeljo popoldne ob 3. uri je gorelo v Migojanci pri Grižah. Zgorela so posestniku Mih. Volaušek vlg. Košmelu vsa poslopja s hišo vred, dočim so sosedu Krušču le hišo rešili. Žalska požarna bramba je bila hitro na mestu ter vršila vrlo svojo dolžnost.

(Volitev v Št. Petru v Sav. dolini.) Meseca januarja lanskega leta izvršila se je volitev v občini Št. Peter, pri kateri je sijajno zmagala slovenska stranka in dala slovo nemškemu županu Jožetu Lenku. — Zoper volitev je potem nemškutarška stranka vložila ugovor, tako, da še do danes ni mogla biti volitev župana. Sedaj je pa ministerstvo razsodilo, da je vloženi ugovor popolnoma neutemeljen ter je izreklo, da se volitev potrdi. — Ob enem se je zaukazalo, da se morajo sedaj takoj novi župan in novi svetovalci izvoliti. Upanje šentpeterskih nemškutarjev, da se bode volitev razveljavila, splavalo je torej po vodi.

(Odbor polit. društva za vranski okraj) naznanja, da bo imelo društvo zborovanje v Št. Jurju ob Taboru dne 30. t. m. Radi tega se prosi, da

bi se v bližnjih krajih na ta dan ne vršile kake veselice ali shodi radi obilnejše udeležbe. Spored bo gospodarskega značaja in se bo pozneje objavil.

(Zakup lova.) Sredo dne 26. julija t. l. ob 11. uri dopoldne vršila se bode pri uradnem dnevu v Šoštanju in sicer v pisarni davkarskega urada ponovljajna dražba občinskega lova občine Št. Janž na Vinski gori obsežen 2048 ha 65 ar in sicer za dobo štirih let. Vadij (varščina) znaša 5 gld. Natančnejši pogoji izvedo se pri tukajšnjem uradu.

(Hudo maščevanje.) Vojniški občinski svet je sklenil da ne pozdravi mil. škofa povodom birmovanja, niti bo pustil trg okrasiti in razsvetliti. V kljub temu nadutemu sklepu je bil v sredo tam veličasten sprejem in vse praznično ozaljšano.

(Iz Vojnika) zadnjič priobčeni dopis nam je v toliko pojasniti, da dopisnik poročila v „Grazer Tagblattu“, ki zasramuje vojniške Slovence, ni nadučitelj g. J. Košutnik in da sploh ta gospod ni poročevalec ali sotrudnik tega lista, kakor nam sporoča uredništvo gorej omenjenega lista.

(Ekspozitura okr. glavarstva v Konjicah.) Kakor v Mozirju za gornjegrajski sodni okraj, tako se ustanovi tudi v Konjicah za ondotni sodni okraj s 1. avgustom t. l. politična ekspozitura, kjer bo stalno uradoval za okrajno glavarstvo v Celju po eden politični uradnik.

(Romarski vlak v Marijino Celje) bode letos vozil, kakor je videti iz našega današnjega oznanila na zadnji strani, dne 8. avgusta t. l. iz Celja.

(Za odvetniške kandidate.) Kakor smo izvedeli iz zanesljivega vira, je opustil g. dr. Kolšek svoj namen, preseliti se v Sevnico. Naj bodo s tem opozorjeni slovenski odvetniški kandidati na ta za Slovence zelo važen trg.

(Kmetijsko bralno društvo „Narodna knjižnica.“) v Št. Lenartu priredi v nedeljo, dne 23. malega srpana po večernicah poučno predavanje. 1. o trtoreji in o sadjereji govori kmetijski potovalni učitelj v Mariboru g. Belé, in 2. o umnem gospodarstvu. Gg. pevci iz Laškega trga bodo iz prijaznosti zabavali zborovalce z ubranim petjem. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Nekaj ameriškega pri nas.) Pri Sv. Jedrti nad Laškem trgom sta bila poročena dne 2. t. m. 80letni Jakob Sivec in 64letna Terezija Dobovšek.

(Iz Jurklostra) Posestni naslednik g. Šimona pl. Sladovića (prej gosp. Geipl) postala je tvrdka Felix Neuberger & Sohn v Reki. Za oskrbovanje graščine in sekanje gozdov nastavila je ta tvrdka med drugimi Židi tudi nekega Šimona Freud. Pretečeni teden se je ta Žid spozabil nad dvanajstletnim dekletom, vsled česar je bil po orožnikih odveden v preiskovalni zapor k sodišču v Laško! Nemško židovski blagoslov za slovenske kraje!

(Iz Trbovelj-Vode.) Trboveljčani so proslavili letos prvič prva slovanska blagovestnika sv. Cirila in Metoda na prav časten način. — Gorela sta na razglednem holmu dva kresa. Vrhutega so se izpuščali čarobni raketi med grmenjem topičev. Razlegale so se tudi priproste, a lepe narodne pesmi in veseli „živio“-klici. To znači pristno slovenski duh tukajšnjega prebivalstva. Naša srca čutijo neustrašno narodno zavest slovansko. Vsem rodiljubom in rodoljubkinjam najiskrenejša zahvala za prostovoljne doneske v biag namen. Uspevaj edinost trboveljskih narodnjakov!

(Okrajni zastop v Brežicah) Novo izvoljeni okrajni zastop v Brežicah imel je skupno sejo dne 10. julija t. l., da izvrši volitev načelnika in odbornikov. — Izvoljeni so bili za načelnika: g. dr. Gvidon Srebre, odvetnik in veleposestnik v Brežicah, za načelnikovega namestnika: g. Andrej Levak, veleposestnik v Brežicah; v odbor so pa voljeni gg. Andrej Levak, Jože Janežič, Franc Gerec in Miha Balon. Vsi ti so Slovenci. Od nemškutarške stranke sta pa izvoljena Franc Matheis in Janez Schniderschitz.

(Novo šolsko poslopje) bodo zidali v Gamberju pri Rogatcu za takozvano šentjursko šolo rogaške okolice. Stavba je proračunjena na 21.433 gld. 17 kr. ter se bo oddala po licitaciji dne 20. julija t. l.

(Iz Nove cerkve v Halozah.) Da je tukaj tako malo živahno, je krivo, ker primanjkuje domačinom podjetnega duha. Učitelji nimajo stanovanj in zaradi pomanjkanja stanovanj morajo orožniki stanovati v Št. Vidu, finančni stražniki v Leskovcu, zdravnik v Ptujju itd. — Sredo 12. t. m. se je podjetnikom ponudila priložnost, svoj denar dobro naložiti. Po dražbi je bilo prodano Macun-ovo posestvo, ležeče tik krajne ceste, dve ure od Ptujja, cenjeno 7200 gl. Tukaj bo postaja nove železnične proge Dunaj-Ptuj-Krapina. Vsaka obrtnija ima tukaj bodočnost.

(V pokoj je šel) ravnatelj ptujskega gimnazija Hans Tschanet. Mož je bil precej preživela prikazen med novodobnimi pedagogi, vključno temu je korakal z duhom — nemškega radikalizma, kakor slovanski renegati. Naj si počije!

(V ormoškem okraju) so goreli posebno imenitni kresovi 6. t. m. v čast sv. Cirila in Metoda: v Središču, na Humu na treh krajih, na Hardeku, pri Sv. Tomažu in v Ivanjkovcih. Na Plešivici pri Jeruzalemu so užigali umetni cgenj in spuščali rakete v zrak. Streljalo se je pri večih kresovih prav krepko. V Pušencih so priredili narodni fantje in narodne dekleta posebni kres s petjem in godbo v čast sv. Ivanu.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu juniju: Povprečna toplina 17,0°C. Najvišja toplina dne 7. ob 2 h. p. m. 26,6°C. Najnižja toplina dne 16. ob 7 h. a. m. 10,2°C. Največ padavin dne 23. 71,4 mm. Vsota padavin 1710 mm. Število dni s padavinami 13, z meglo 3, z nevihto 4. Povprečna oblačnost 5,4. Zelo vetrovno in mokro.

(Sv. Jurij ob Ščavnici) Prostovoljno gasilno društvo pri Sv. Jurju ob Ščavnici priredi v gostilni g. M. Slana dne 17. julija t. l. veselico s sledečim sporedom: Pozdrav. Tamburanje. Petje. Šaljiva dražba. Kolo. Šaljiva pošta. Prosta zabava. Novo prerajeno društvo se bori z velikimi težavami. Nasprotniki pritiskajo od vseh strani, potrebno pa je tudi gmotne podpore, in zategadelj pričakuje odbor, da bodo okoličani kakor tuji z njihovo navzočnostjo pokazali s kakim veseljem so pozdravili prerajeno zaspalega „fajerbera“. Začetek ob pol 4. uri.

(Neprevidnost) pri streljanju s topiči je hudo kaznovala marsikaterega za vse življenje. Pretečeni teden so streljali na Ivanjskem vrhu proti toči. Nek viničar je prehitro nabasal izstreljeni topič. Ta pa je bil še vroč, smodnik se je vnel in odtrgalo je neprevidnežu nekaj prstov in ga ranilo na prsih.

(Sadjarsko društvo) se snuje v Ivanjcih. Pravila so že pripravljena in čakajo še samo potrditve. V njih je odločno izraženo: „Poslovni jezik je slovenski“ in premoženje po nehanju društva pripade domači šoli. Da so taka društva potrebna, o tem ni dvoma. In da bode to društvo pravi blagoslov za kraj, to nam je porok osnoveatelj društva, narodni mož gospod Šturm.

(Slovenske gorice.) Kako shvata slavna c. kr. pošta to ime, priča fakt, da nam romajo pisma in listi po vseh krajih sveta: „Gross Gorica, Görz, Windisch Graz unbekannt,“ to je navadno. No, pride tudi čas, ko bodo c. kr. poštni uradniki za „Slov. gor.“ dobro vedeli.

(Pri Sv. Antonu v Slov. gor.) je dovoljena nova pošta, ki pa bode imela dolgotrajno zvezo z Mariborom, mesto z Radgono ali Ptujem, kjer bi bilo bliže. S tem se krasni kraj, morda najlepši Slovenskih goric, gotovo ne bode več dozdeval kot strašilo vsem učiteljem. Pri dvakratnem razpisu učiteljske službe ni bilo niti enega kompetenta.

(Od Gor. Radgone.) Naš nepoboljšljivi orehovski prorok Vračko že pridno agitira za volitve v okrajni zastop gornjeradgonski, a kar je značilno, je njegova trditev, da je on tudi Slovenec, samo da je on „bolj za kmete“; to je ena stran tega lisjaka; druga stran pa je ta, da je isti Vračko pred kratkim kot občinski predstojnik orehovski s pismeno vlogo na c. kr. davčni urad v Radgoni izjavil, da ne bode nobenega slovenskega odloka, naloga, vabila itd. dostavil, temuč da se naj za orehovske občane izdajo samo nemška vabila itd. Bržkone je tudi ta predrznež slične vloge vložil tudi pri sodišču itd. na te vloge se bode seveda sklicevalo, ako bo-

demo zopet enkrat moledovali za slov. uradovanje — ali niso znabiti naročene od uradov?

(Na mariborski višji gimnaziji) je bilo v pretečenem šolskem letu 493 dijakov, med temi je 343 Slovencev ter le 148 Nemcev Odličnjakov je bilo 52, prvi red jih je dobilo 328, propadlo je 70 dijakov.

(V učiteljišču oč. šolskih sester v Mariboru) je delalo letos zrelostni izpit 30 kandidatinj. Štiri so napravile maturo z odliko, in sicer gdč. Domaschnian, Kukovec, Petovar in Wesiak; s povoljnim uspehom je prestalo izpit 23 kandidatinj, dočim sta dve dobili poskušnjo za dva meseca, a jedna je propala.

(Vabilo) k zborovanju in veselici podružnice sv. Cirila in Metoda v Lehnu, okraj Maribor, ki se vrši pri Brnku v Janževem vrhu dne 6. avgusta 1899 ob 4. uri popoldne. Spored: Pozdrav po predsedniku. Običajna poročila. Volitev novega odbora. Vplačevanje letnine. Govor (gosp. dr. Gregorič, Ribniški). Petje in tamburanje. Rodoljubi v okolici! Prav veselilo nas bo, ako bomo imeli čast, vas ta dan v obilem številu videti v naši sredini! Predsednik: Jernej Pavlič.

(Slovensko politično društvo za Južni-Štajar.) namerava imeti dne 23. julija 1899 po poldne ob 3. uri v prostorih g. Antona Mravljaka v Vuzenici ob koroški železnici politično zborovanje s sledečim sporedom: 1. O političnem položaju; govori drž. posl. prof. Robič. 2. O deželnem zboru, poroča dež. posl. dr. Iv. Dečko. 3. O gospodarskem napredku Slovencev in o ljudskem štetju; govori dež. posl. dr. Fr. Rosina. 4. Razni nasveti. Slovenski rodoljubi se na to zborovanje vljudno vabijo.

(Iz Slovegradca.) Veselo je bilo videti na predvečer praznika slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, kako se zavedajo tudi hribovski Slovenci. Goreli so v čast omenjenima svetni koma prav lepi kresovi, tudi na vrhu gore sv. Uršule je plamtel veliki kres, kateri je daleč na okoli naznanjal, da je tukaj Slovenec doma, lepi kresovi in plamteči križi so se videli na hribih okolice Sv. Duha istotako na hribu Sv. Ane in na južnem Pohorju. Med tem, ko vam to veselo vest naznanjam, obžalujem bridko, da naša narodna društva vedno spijo, ne verjamem pa, da bi spale na veke in nadjamo se v prijetnem upanju, da bomo mogli vam v kratkem naznaniti kakšen napovedan shod „Kat. polit. društva“, ali podružnice sv. Cirila in Metoda. V tem oziru bridko pogrešamo žal nam prezgodaj umrlega č. g. Ostrožnika.

Druge slovenske novice.

(Osebna vest.) G. Milan Pajk, suplent na gimn. v Kranju, je imenovan glavnim učiteljem na ženskem učiteljišču v Ljubljani. Profesor g. dr. Friderik Vogl pride na gimnazijo v Maribor, suplent g. dr. K. Tertnik je postal profesor na realki v Trstu, suplent g. Fr. Žnidaršič v Gorici in dr. vitez Schubert sta imenovana profesorjema v Gorici.

(Na ljubljanski višji gimnaziji), katera je končala šolsko leto v soboto dne 8. t. m., je bilo 618 dijakov. Po narodnosti je bilo 515 Slovencev, 101 Nemec, 2 Italijana in 1 Hrvat. Odličnjakov je bilo 79, z dvojko 44 trojko 9.

(Nižja gimnazija v Ljubljani) dobi v jeseni peti razred.

(Na ljubljanskem ženskem učiteljišču) se je oglasilo k maturi 34 abiturijentinj in tri privatistinj. Tri kandidatinj in ena privatistinja morajo skušnjo ponavljati, vse ostale so prestale zrelostni izpit.

(Toča.) Dne 3. t. m. je pobila toča na Vrhniki in okolici prav vse pridelke. Škode je nad 22.500 gl.

(Otvoritev vrhniške železnice.) Dne 23. t. m. se otvori nova železniška proga Ljubljana južni kolod. — Vrhnika s postajami Brezovica (7,8 klm.), postajališče Log (12,4 klm.) in Drenov grič (16 klm.). Postajališče Log je namenjeno osebnemu in manjšemu tovornemu prometu, mej tem ko se vrši na drugih postajah cel promet. Vsak dan bodo vozili po trije vlaki sem in tje. Upravljala bo železnico južnoželezniška družba.

(Na gimnaziji v Novem mestu) je bilo letos 17 osmošolcev. Maturu je prestalo 13 dijakov, trije z odliko. Trije imajo ponavljalni izpit, eden pa je reprobiran na nedoločen čas.

(V župno cerkev je tresčilo) v Krškem v petek dne 7. t. m., ne da bi bila strela znatno škodo povzročila.

(Pri streljanji zoper točo) je bil v sredo dne 5. t. m. ubit viničar g. Gregoriča v Krškem pri njegovem vinogradu v Gadovi peči. Možnar je bil menda slabo ulit pa ga je smodnik s tako močjo razgal, da so njegovi kosci ubili marljivega 60letnega viničarja, ki je še precej daleč stal od te strelne priprave.

(Pedagogičskemu društvu v Krškem) je naklonil kranjski deželni odbor 50 gl. podpore; slovenski mecén in častni član tega društva, gospod Josip Gorup, veletržec na Reki naklonil mu je enako svoto kot darilo.

(Nemško propagando na Koroškem) delajo večinoma učitelji in profesorji. Na celovski gimnaziji je nek suplent dr. Angerer, ki je glavni ustanovnik novega napadajočega društva „Südwacht“ kateremu društvu je dal moto: „Kdor želi nemško pest poskusiti, naj pride ter oskusi našo moč“. Pri germanskem „Sonnenvend-Feuer“ je imel užigajoč govor na prostem, svetili so mu pa — dijaki. Da lahko takšni ljudje nekaznovani rogovilijo, za to se že skrbi od zgoraj, ter se pošljejo za voditelje političnih oblastev med Slovence trdi Nemci, kakor se je to zopet zgodilo v Velikovcu, kamor je prišel za okr. glavarja slovenščine nevesči pl. Mayrhofer Grünbühel. To imamo za podporo Thunove vlade!

(Roparski (?) umor.) Ko se je v nedeljo, dne 9. t. m. po noči vozil beljaški preiskovalni sodnik Zeno Hallada od svoje neveste v Beljak, zabodel ga je nek sopotnik v vrat in prsi ter ga vrgel skozi okno v Osojsko jezero, kjer ga je uro pozneje našel nek kmet še živega do vratu v vodi; kmalu na to pa je umrl. V začetku se je mislilo, da je postal žrtev ropu, ker je manjkala zlata ura z verižico, toda isto kakor tudi de narnico so v bližini našli. Umor se je izvršil tedaj iz maščevanja. Rajni je celjskim krogom znana oseba, njegov brat je ljubljanski profesor, sestra pa učiteljica mestne dekleške šole v Celju.

(Železnica v Rožno dolino.) Za normalno-tirno krajevno železnico iz Celovca v Rožno dolino je železniško ministerstvo že podelilo koncesijo.

(Starca samomorilca.) V Št. Štefanu v Labudski dolini na Koroškem je prostovoljno utonil 80letni berač Heit; pri bližnjem Sv. Urhu pa se je ustrelil 70letni posestnik Markut.

(Dve blamaži tržaških neodrešencev.) Tržaški mestni očetje so svojedobno sklenili v mestni dvorani vzdati spominsko ploščo v spomin na shod laških županov Istre povodom protesta zoper ustanovitev hrvaške gimnazije v Pazinu. V to ploščo bi bile vsekane Slovane sramotilne besede. Ta njihov sklep pa je namestništvo zavrglo. Ravno isto namestništvo je tržaškim očetom tudi zavrglo sklep, po katerem bi se razveljavila izvolitev viteza Nabergoja. Proti obojni zavrnitvi so se Italijani pritožili na državno sodišče. Toda tudi to ni moglo odobravati italijanskih prismodarij in nasilstev, temuč je odločilo: ploščo se ne bo vzdala, vitez Nabergoj pa je postavno izvoljen zastopnik. Kaj ukrenejo neki sedaj?

(Na realki v Gorici) je bilo letos 15 maturantov med njimi samo dva Slovenca. Dosedaj je napravilo sprejemni izpit za prihodnje leto 30 učencev, med njimi 12 Slovencev. Naj bi zanimanje za realčne študije med Slovenci vendar že naraščalo!

(Na ženskem učiteljišču v Gorici) je prestalo maturo 19 kandidatinj.

(Strela zadela dva bogoslovca.) V četrtek, dne 6. t. m. popoldne so se vračali goriški bogoslovci od sprehoda. Blizu Kostanjevice tresi strela ob potu v topol, strela odskoči ter zadene bogoslovca Plesničarja v glavo, šine na tovariša Vodopivca, s katerim sta se vodila pod pazduho. Plesničar je obležal mrtev, dočim so Vodopivca v obupnem stanju prenesli v bolnišnico.

(Imenovanje.) Okrajni glavar v Voloski g. Alojzij Fabiani je imenovan namestniškim svetnikom.

(Nezgoda.) V Kotaru na trdnjavi Mamula je imel dne 1. t. m. 5. top. polk strelne vaje s težkimi topovi. Ko sta dva topničarja pritrjevala z drogom v topu 60 kg. težko granato se ista razletela, raztrga topničarja Andr. Komača na kosce, dočim je tri druge v bližini močno ranila.

Druge avstrijske novice.

(Imenovanje.) Sekcijski svetnik v finančnem ministerstvu dr. Friderik Ploj ter odvetnik v Brnu dr. vitez Popelka postaneta svetnika pri upravnem sodišču. Ploj prevzame slovenski referat. Sekcijski svetnik in pisarniški ravnatelj poslanske zbornice Halban je umirovljen.

(Nemiri na Dunaju.) Pretečeni teden so uprizorili socijalni demokratje zaporedoma demonstracije zoper župana Luegerja in podžupana, ki sta pri neki priliki imenovala delavce: sodrgo in pobaline. Zvečer 7. t. m. zbralo se je na Ringu vkljub silnemu dežju nad 15.000 delavcev, ki so klicali „Fej Lueger!“ Vsled teh klicev je policija aretirala 45 oseb, med njimi tudi voditelj dr. Adlerja, Neumanna in Bretschneiderja. Zanjega so obsodili v šesttedensko ječo. Luegerja je moralo spremljati 40 redarjev. Nezadovoljstvo med delavskimi sloji zoper župana Luegerja je splošno.

(Novi bankovci.) Za poskušnjo je izdelala avstro-ogrška banka nove bankovce po 10, 50, 100 in 1000 kron ter jih predložila obema finančnima ministerstvom v pregled.

(Hrvatje za slovansko bogoslužje.) Zadrski nadškof zabranjuje v svoji nadškofiji čitati mašo v staroslovenskem jeziku, tudi tam, kjer imajo Hrvatje zgodovinsko pravico do tega. Ta ukaz ni užalil le ljudstva, nego tudi duhovnike. Hrvaški akademiki v Innsbrucku so poslali nadškofu spomenico, v kateri ga prosijo, naj ne krši najdražjih svetinj hrvaškemu narodu. Meščani v Spletu so priredili dostojno demonstracijo zaradi prepovedi. Vsa hrvaška društva ter nad 1000 ostalega občinstva je šlo v Salono k slovesni staroslovenski maši. Zvečer je bil velik shod, kjer so govorniki — državni poslanci dokazali, da imajo Hrvati pravico rabiti glagolsko liturgijo.

(Otvoritev „Učiteljskega konvikta“ v Zagrebu) se je vršila zelo slovesno dne 11. t. m. Blagoslovil je konvikt škof dr. Ivan Krapac. Slovensko učiteljstvo so zastopali gg. Dimnik, Jelenc in Gangl.

(V Ragusi) je vlada razpustila občinski svet. To je župana barona Gondola (Gundulič)-Ghetaldi tako žalostilo, da ga je dne 3. t. m. zadela srčna kap. Rajni je bil zadnji potomec slovečih hrvaških plemenitašev Gunduličev, dasi je bil že on bolj italijanskega mišljenja.

Ogled po širnem svetu.

(Napad na razkralja Milana.) Zvečer 6. t. m. se je peljal razkralj Milan s svojim adjutantom, majorjem Lukičem, v odprtem vozu po neki glavni ulici v Belgradu. Med hitro vožnjo jame nek človek mahati kočijažu naj ustavi. Ko se to zgodi, priskoči neznanec blizu voza ter ustrelil štirikrat z revolverjem na Milana in njegovega spremljevalca. Major Lukič, ki je hotel planiti na napadnika ter zakriti razkralja, je bil težko ranjen, dočim je baje razkralja le edna krogla lahko zadela v hrbet. Napadalec je na to zbežal proti Savi ter se vrgel v vodo. Vendar so ga izvlekli iz nje. Isti se zove Gjuro Knežević, bivši gasilec. Za radikalce so prišle vsled napada hude ure. Razkralj Milan jih je itak preganjal in zapiral, kar se je dalo, a sedaj jih kar lovijo in zapirajo, češ, da so bili vsi v komplotu. Takoj prvi večer so zaprli bivšega ministra Tavšanoviča, odvetnika in urednika Živkoviča, bivšega ministerskega uradnika Protiča, podpolkovnika Mikoliča, župnika Iliča itd. — Res čudno, če bode srbsko ljudstvo pustilo, da bode Milan sedaj teptal, obešal in streljal neljube mu veljake srbskega naroda.

(Nasledki atentata na razkralja Milana.) Za Belgrad in okolico je razglašeno obsedno stanje in nagla sodba. Aretiranje radikalcev in naprednjakov se nadaljuje. Milan porablja vsa sredstva, da reši svojo usodo in usodo kraljeve rodbine.

(Ruski prestolonaslednik umrl.) Najmlajši in edini brat vladajočega carja Nikolaja II., veliki knez Jurij Aleksandrovič je v Petrogradu umrl. Ker nima car do sedaj nobenega moškega potomca, je imel umrli prednost prestolonaslednika za slučaj carjeve smrti.

(Pomiloščen vohun.) Francoski predsednik Loubet je pomiloštil italijanskega vohuna, generala Giletto, ki je bil nedavno obsojen v petletno ječo. Ta milostni akt bo baje prijateljstvo med Francozi in Italijani zelo okrepil.

(Združitev južno-amerikanskih držav.) Zedinjene države v Severni Ameriki so dosegle baš vsled spojenja v eno celoto velikansko moč in bogastvo. Južno-amerikanske države se čim dalje bolj bojijo tega močnega sosedu. Da bi se jim ne zgodilo nekega dne kakor španskim otokom, pogajajo se med seboj za združitev. Države Brazilija, Chile, Argentinijska in Uruguay spojiti se hočejo v eno zvezno državo.

Dopisi.

(Iz Gotovelj. (XXII. občni zbor društva „Kmetovalec“.) Kadar zboruje naše društvo, je za našo vas pravi narodni praznik. Domačini se zbirajo in tudi tujci prihajajo trumoma in v bratski vzajemnosti si veselo stiskamo roke. Tako je bilo tudi dne 18. junija t. l.

Vkljub neugodnemu vremenu zbralo se nas je do 200. Prijazni gostilničar g. M. Štajnar je pripravil prostore, da smo bili tudi za slabo vreme zavarovani in nam je postregel z dobrim domačim vincem.

Po predsednikovem pozdravu prečitalo se je društveno poročilo v veliko zadovoljstvo vseh društvenikov. Društvo „Kmetovalec“ res tiho in mirno, vendar vztrajno deluje in napreduje. Največjo pozornost pa je vzbujal strokovnjaški govor deželnega potovalnega učitelja gosp. Mart. Jelovšek a o svinjereji. Ker ravno ta preimenitna panoga našega kmetijstva je v naših pokrajinah še najbolj zanemarjena, katera bi zboljšana našim gospodarjem še marsikateri goldinarček lahko pridobila. Marsikatera gospodinja bi se pač čudila slišati kako zdravo, in rekel bi, neobhodno potrebno je v zimskem času, ko svinje ne morejo na prosto, plemenim svinjam pokladati v svinjak sveže krtine, katere se lahko v jeseni za zimo nabirajo in na pripravnem snanem prostoru shranijo. Ker v tej prsti je v razvoj stare svinje in mladega zaroda mnogo prepotrebni snovi. Res, človek bi ne verjel ali poskusi in bodeš uverjen o istinitosti. Žal, da mi ni mogoče vsega govora doslovno napisati, služil bi mnogim v pouk. — Mimogrede pa opomnim naj bi slov. občine in društva ne zamudile lepe prilike prositi, da jim deželni odbor pošlje tega imenitnega strokovnjaka, ker on kot deželni potovalni učitelj bode rad prišel in poučeval kako vam je zboljšati in urediti živinorejo, da vam bode donala dobiček. Plačila ne zahteva nikakršnega, ker ima deželno plačo. V jeseni je obljubil g. Jelovšek zopet priti in svoj pričetni pouk nadaljevati. Po govoru vršilo se je vpisovanje udov, za tem pa volitev odbora. Izvolil se je z vzklikom stari odbor s predsednikom Tone Goršek-om na čelu; le namesto nekaterih, ki so se preselili drugam, so se namestili drugi. Slednjič je še tudi gosp. Ivan Kač poročal o razvoju kmetijskih zadrug, katerih je do sedaj že na Spodnje Štajarskem 16 in se v kratkem osnuje zadružna zaveza. Živela kmetijska organizacija! — Med posameznimi točkami in še pozneje med prosto zabavo nas je prav ljubko razveseljeval čili domači zbor gotoveljskih fantov z mičnimi narodnimi in umetnimi pesmicami. — Živeli!!! — Na misel so mi prišle besede hrvaškega pesnika, ki pravi:

„Tko pjeva, zlo ne misu.“

Tudi mi smo s pesmijo začeli, tako tudi končali, ter se veselo razšli, želeči se skoraj zopet zbrati k pouku in prijetni zabavi.

Tone Gotoveljski.

Narodno-gospodarske novice.

Kako je treba molzti.

Mogoče, da se bo slovenska gospodinja nekako čudno namuznila ter se zaničljivo nasmejala, ko bo čitala ta naslov. Potrpi malo, poča-

kaj, da vse prečitaš, potem še le izreci svojo sodbo. Mogoče je, da ti res pravilno molzeš, ali pomisli, koliko tvojih tovarišic tega ne razume. Pri neumestni molži pa se namolze manj in povrh še slabjšega mleka; razun tega se tudi krave izpridijo, ali celo zbole prav po nepotrebem na vimenu. Ako pa je vime bolno, tedaj izgubi krava mnogo mleka, da, včasih se mleko posuši do čistega. Recimo za zgled, da je v vseh slovenskih deželah v okroglem številu 200.000 molznih krav. Vzemimo dalje, da daje vsaka krava zaradi nepravilne molže na dan liter mleka manj (kar ni preveč računeno) kakor pri umni molži. Dnevni primanjkljaj bi torej znašal 200.000 litrov. Krave molzemo običajno po 10 mesecev, ali okroglo 300 dni; torej se pogubi v enem letu $200.000 \times 300 = 60.000.000$, t. j. 60 milijonov litrov mleka. To je le zaradi nepravilne molže; tu še ni zaračunjen primanjkljaj, ki nastane zavoljo bolezni v vimenu. Recimo, da velja vsak liter mleka 5 novičičev, kar gotovo ni preveč. Po naznačenem površnem računu izgubijo po nepotrebem vse slovenske dežele v enem letu $60.000 \times 5 = 300.000.000$ novičičev, ali 3 milijone goldinarjev, t. j. 6 milijonov kron. Zares precejšnja svotica!

Kolikokrat naj se molze? Izkušnje uče, da se namolze pri trikratni molži več in boljšega mleka, kakor pa pri dvakratni. Čim dalje ostane mleko v vimenu, tem manj tolstih snovij se nahaja v njem. O tem se lahko prepriča vsaka gospodinja na prav priprost način. Od večerne do jutranje molže preteče več časa, kakor pa od jutranje do opoldanske. Ako hočeš videti, katero mleko je mastnejše, stori, kakor ti povem. Jutranje mleko deni v posebno posodo (latvico), a opoldansko v drugo, in prepričaj se, da se je nabralo pri zadnjem še enkrat toliko smetane, kakor na prvem (jutranjem). Vselej moraš prav čisto pomolzti, kakor pravimo, do zadnje kapljice. To je zaradi tega umestno, ker je zadnje mleko mastnejše od prvega in ker se sicer mleko napravljajoči deli pokazé ter manj izločujejo. Da je zadnje mleko zares mastnejše in boljše, prepričaj se prav lahko. Krava ima n. pr. pri čistem izmolzenju tri bokale mleka. Deni prvič namolzen bokal v posebno latvico, drugi bokal v drugo posodo in s tretjim stori isto. Poglej drugi dan natanko vse tri posode, in videla boš, da se je nabralo v tretji posodi trikrat toliko, ali še več smetane kakor v prvi; v drugi latvici boš našla več smetane kakor v prvi in manj kakor v tretji. — Glede na število vsakdanjih molž, mi je pripomniti, da se morajo štirikrat na dan molzti one krave, katere imajo veliko mleka in od katerih se je tele še le odstavilo. To bi bilo najumestnejše, ker bi se največ namolzlo, in ker bi mleko ne tiščalo. Pri večkratni molži dajo namreč krave mnogo več in boljšega mleka, ker se s pogostnim molzenjem vime draži, da kri bolj k njemu doteka in da se torej napravi več mleka. Navadno molzejo v naših krajih po trikrat na dan, kar zadošča za navadne, ne premlečne krave. Zelo napačno pa je, ako molzemo precej po odstavljenju samo po dvakrat, ker se v tem slučaju manj namolze in ker krava lahko zboli za unetjem v vimenu. Dvakratna dnevna molža zadošča še le kasneje, ko je krava že visoko na času.

Kdaj naj se molze? Izkušnje so nas poučile, da je najumestnejše molziti pred krmljenjem. Naše gospodinjice imajo navado, da vržejo kravi med molžo nekoliko klaje, češ, da se raje pusti mlesti. To je samo razvada. Kdor krave na to ne navadi po prvem teletu, da se tudi brez krme molzti. Umna gospodinja molze vselej ob določenem času, t. j. vsak dan ob isti uri in ob isti minuti. Krave, katere se ne molzejo ob določenem času, so nemirne in nepokojne, mleko pripravljajoči deli (organi) se pohabijo; zraven tega pa teče mleko samo iz vimena, kar je zelo škodljivo, ker povzroča vnetje. Gospodinjice, katere molzejo štirikrat na dan, naj se drže naslednjega reda: Ob štirih zjutraj, ob desetih popoldne, ob štirih popoldne in pozno na večer. Pri trikratni molži molze umna gospodinja ob peti uri zjutraj, ob eni popoldne in ob devetih zvečer; zraven pa ne zamudi niti četrt ure določenega časa. Kadar se molze samo dvakrat, tedaj se določi zjutraj in zvečer ista doba, n. pr.

zjutraj ob šestih in zvečer ob šestih, zjutraj ob sedmih in zvečer ob sedmih itd.

Kako naj ravnamo s kravo? Že v prvi mladosti je treba naučiti teličico, iz katere hočemo odrediti dobro molzno kravo, da se človeka ne boji in da se mu da rada prijeti. Zatorej se boža večkrat po koži in se prime često za vime; da se temu ne protivi (ustavlja), je treba pomoči z lepo besedo, s koščekom kruha itd. Kadar porodi telica, naj ostane tele pod vimenom, tudi ko bi bilo sicer napajanje običajno; po odstavljenju prvega teleta naj se krava vselej prav čisto izmolze. Omenjeni dve stvari sta neobhodno potrebni, ako hočemo napraviti iz krave dobro molznico. Po odstavljenju prvega teleta je treba dekli pri molži največ potrpežljivosti; prenapla in prehitra dekla ne sme molziti mladih krav. One namreč mleko kaj rade zadržujejo; s prijaznim in pohlevnim ravnanjem se to lahko odpravi. Vpitje, pretepanje in suvanje pa kravo tako izpridi in popači, da se ne da kasneje nikdar več rada molziti. Le pomisli, dekla, ki imaš od Boga pamet in razum, ali bi ti svojega gospodarja rada ubogala, ko bi te za vsako malenkostno stvar kregal ali celo pretepjal. Krava se mora veseliti, da ji odvzameš mleko, ona mora naznanjati pri molži nekak prijeten občutek; to pa se doseže s pravilnim molzenjem in s previdnim ravnanjem. Krave se najraje puste mlesti, ako jih molze vedno ena in ista umna, molže večča oseba. Zelo napačno je, ako molze sedaj ta, sedaj druga dekla, ker se krava pri takem ravnanju kaj lahko popači. Ako se začne pri dobri krmi na enkrat mleko sušiti, je treba natanko pogledati, ali ni morda bolezen temu vzrok, ali ni morda vime vneto. Vsak prestop od sveže klaje na suho in narobe izvršimo prav polagoma, ker sicer se mleko suši, ali celo krava zbolí. Če hočemo kravo na suho postaviti, tedaj jo nekoliko dni slabeje krmimo, redkeje molzemo in čisto ne izmolzemo. Pri takem ravnanju se mleko polagoma suši, krava pa ostane zdrava. Ako se molžo hitro prešane, tedaj krave večkrat zbolí, zlasti se rade prikažejo bolezní v vimenu.

Se li mora paziti pri molži na čistost? V dobro nastlanih blevih se živina redko onesnaži. Drugačna pa je stvar tam, kjer primanjkuje nastelje; vime in siski so blatni, da, blato se celo na nje prisuši. Ta prisušena nesnaga se more in mora odstraniti samo z mlačno milnico (žajfanco). Nasledek nesnagi je vnetje; zaradi vnetega vimena pa se mleko suši in tudi krava trpi. Ta resnica nas uči, da je treba molznim kravam vedno dobro nastiljati. Najboljša nastelja je slama. Akoravno ni vime onesnaženo, vendar ga moramo pred vsako molžo omiti z mlačno vodo in zatem obrisati z mehko cunjó. Na ta način se odstrani vsaka najmanjša nesnaga; nadalje pa omivanje kravi dobro dè in se torej raje pusti mlesti. Dekla si mora pred molžo roke umiti, a to se mora zgoditi tudi med molzenjem, ako se je slučajno onesnažila; nikdar ne smete iti razkuštrane molzt, da ne padejo lasje v mleko. Osobito je treba tudi paziti, da krava z repom mleka ne nasmeti in ne onesnaži; rep naj bo vedno čist. Mleko naj se precej odnese iz hleva, da se ne navzame slabega duha; potem naj se precedi, cedilo pa osnaži in posuši. Sploh morate vso posodo, katero rabite za mleko, vselej z gorko vodo ali celo z lugom oprati in posušiti na solncu.

Kako se molze? Naša dekla molzejo običajno tako, da nategujejo in vlečejo siske prav trdo z dvema ali tremi prsti od zgoraj navzdol. Izurjena kravarica pa pogladi siske, ko jih je omila z mlačno vodo, da se zmečkajo, in da se krava raje pusti mlesti. Ona molze od početka prav rahlo in še le kasneje bolj stiska, ko je pastalo vime med prsti voljno. Če kravarica precej od začetka naglo molze in siske močno stiska, napravlja kravi bolečine, vsled tega zadržuje mleko. Prava in umna molzarica vzame sisek v pest in ga samo stiska in nikoli zanj ne vleče; zlasti stiska trdo s palcem in kazalcem gori po vimenu, a doli manj. To stiskanje dela prijeten občutek, kateri sili kravo, da rada mleko popušča. Umna dekla stiska hkratu desni sisek prvega dela vimena in levi sisek zadnjega dela, in zatem narobe; ona molze namreč, kakor

pravimo, navzkriž. Na ta način se obe polovici vimena naenkrat prijemate in tako združite, da mleko hitro doteka. Siske je treba izpreminjati, da se v dveh mleko nabira, dočim se ostala dva molzeta. Vsakokrat je treba čisto izmolziti; zategadelj smeš h koncu siske nategniti, da priteče zadnja kapljica iz vimena.

Smemo li molziti že pred porodom? Samo pri tistih kravah je opravičeno siske semintja malo nategniti, katere še le prvič porode. S tem namreč dosežemo, da se mleko napravljajoči deli (organi) združijo in kasneje več izločujejo, a razven tega se telica navadi na človeka. Pri zelo dobrih molznicah začne že pred porodom teči mleko iz siskov; tudi tu je treba nekoliko izmolziti, da se vime ne vname. Sicer pa je molža pred porodom neumestna; torej opustite to, med našim ljudstvom precej razširjeno navado.

Kaj je storiti, ako se krava ne da molziti? Previdna gospodinja ne pusti, da bi molzle nagle in srdite služabnice; ona opravlja rajši ta posel sama. Nagla dekla kaznuje kravo za vsako malenkost, kar utegne imeti slabe nasledke. Zlasti se pri nepravilnem in surovem ravnanju pokvari prvič storivša krava tako močno, da ni kasneje nikdar mirna pri molži. Ako vendar ne gre navzlic vsemu prigovarjanju, takrat je napeti druge strune. Nekatere krave brcajo, preštapajo (stopicajo) sem in tja, druge udarjajo zopet z glavo proti molžeči osebi, ali pa suvajo z zadnjim delom ter skušajo prevrniti mleko in človeka itd. Temu odpomoremo včasih s tem, da damo kravi zelo dobre krme, ali pa da se postavi kak močen človek k glavi in jo prav trdno drži. Poleti je treba odganjati muhe z vejami, ker v letnem času najmirnejša krava oteplje za muhami in lahko prevrne mleko. Nekateri pokladajo nepokorni kravi na hrbet mokro cunjó, drugi zopet vrečico peska; poskusiti je treba, saj tak poskus nič ne škoduje, koristiti pa morda utegne. Če vse to ne pomaga, naj se privzdigne prva noga tiste strani, na kateri se molze. Večkrat sem videl za brzdanje nepokornih krav posebne, lesene in s cunjó ovite kljuge, katere so se prav dobro obnesle. Pred molžo privzdignejo prvo nogo ter nataknejo kljuko čez koleno tako, da krava ne more stopiti na njo.

„G. L.“

Književnost.

(„Male pesni.“) Ljubljani mladini zložil Jož Mar. Kržišnik. Ta zbirka nad vse nežnih in detinskemu duhu prirojnih pesnic je ravnokar izišla v zalogi Dragotin Hribarja v Celju ter stane zvezek 12 kr. po pošti pa 14 kr. Odkar so preminuli otroški pevci Levstik, Tomšič in Praprotnik, ni menda noben pesnik na tem kočljivem polju pogodil tako srečne strune, kakor g. Kržišnik v predstojeci zbirki. Kdor se želi o tem preveriti, prebere le naj pesmice „Zlobna mačka“, „Kuže in zajče“, „Bahač“, „Lovec in zajčki“ itd. pred vsem pa še „Tonček-rodoljubček“ in „Domoljubje“. Zadnji dve pesnici se dotikati nove pedagogično didaktične smeri, katere smo se dosedaj pri naši odgoji varovali, kakor — panslavizma, a je za našo bodočnost nujno potrebna — seveda na primeren mestu. Vi odgojitelji, mladino ljubi in starši, sezite po vrli knjižici skupno ter obdarujte ž njo svoje otroke!

(„Gorica.“) V Gorici je začel izhajati nov politični list z gornjim imenom. Istega so ustanovili goriški državni in deželni poslanci kot glasilo političnega društva „Sloga“. Izhajal bo štirikrat na mesec ter stane do konca leta 1 glđ. 20 kr.

Koledar.

Petek (14.) Bonaventura, šk. uč.; Just, muč. — Sobota (15.) Henrik I., cesar; Vladimir, kralj. — Nedelja (16.) 8. pobinkoštna. Škapulirska; Mar. D. K. — Ponedelj. (17.) Aleš, sp.; Marcelina, d. — Torek (18.) Miroslav (Friderik); Arnold. — Sreda (19.) Vincencij, Pavlanski, sp.; Avrelija. — Četrtek (20.) Marjeta, dev. muč.; Elija, prorok. — Prvi krajec 16. ob 1. uri 4 minute zjutraj.

Sejmi.

Dne 17. julija v Dobjem, na Muti, pri Sv. Filipu v Veračah in na Ščavnici. Dne 20. v Arnovžu, pri Sv. Marjeti na Dr. polju, pri Sv. Marjeti na Pesnici in v Vitanju. Dne 21. v Bučah. Dne 22. v Jvnici, pri Sv. Magdaleni pri Mariboru, Sv. Heleni pri Šmarju in Sv. Mohorju pri Slatini.

Loterijske številke.

Gradec 8. julija 1899: 7, 39, 5, 30, 48.
Dunaj „ „ „ 11, 86, 48, 33, 26.

Zahvala.

Podpisani ne more drugače, kakor da se še enkrat prav prisrčno zahvali vsem blagim dobrotnikom in prijateljem, ki so pripomogli, da se je za teharsko šolsko mladino tako krasna zastava pripravila in da se je taista na tako slovesen način blagoslovila. Zlasti se imam zahvaliti veleslavnemu občinskemu zastopu in županu teharskemu, ki so v zadnji seji storili jako dobrodejen sklep, iz občinske blagajne poravnati ves pomanjkljaj in so koj izplačali 155 K. Prisrčna zahvala, visokorodni gospej botri Evgeniji Dolschein, ki je na dan blagoslovljenja okinčala našo zastavo s predragocenim trakom. Prisrčna zahvala načelniku g. Šušteriču za toliko pomoč in trud pri stavljenju mlajev in drugih delih Prisrčna zahvala vsem devam, ki so tako rajsko-lepo ozaljšale šolo in cerkev. Prisrčna zahvala vsem, ki so na ta ali drugi način k tej slavnosti kaj pripomogli.

Zastava pa se bode razvijala in ponosno plapolala Bogu na čast, v slavo Teharčanom in mladini v spodbudo sedanjim in poznejim rodovom.

Teharje, dne 10. julija 1899.

Lovro Šah, nadučitelj.

Natečaj.

Odbor za postavljenje Prešernovega spomenika razpisuje dvoje častnih nagrad po

800 in 400 kron

za najboljši načrt Prešernovemu spomeniku.

V presojo — za katero se bode izbrala posebna komisija, katere člani se priobčijo po časnih najkasneje do 1. dne decembra t. l. — pridejo le načrti umetnikov in arhitektov slovenske narodnosti.

Stroški spomenika ne smejo presežati svote 20.000 glđ.; prednost pa se bode dajala načrtom, ki ob sicer enakovredni umetniški dispoziciji omogočijo postavljenje spomenika z manjšo svoto, vendar pa ne izpod 15.000 glđ.

Za postavljenje spomenika misli se na troje prostorov v Ljubljani:

1. na levi strani mestne hiše na Mestnem trgu,
2. v novem parku ob Bleiweisovej cesti,
3. na Kongresnem trgu pred novim deželnim dvorcem; projektantom pa se prepušča odločiti se za jeden ali drugi teh prostorov, kar naj seveda pri uposlavljeni načrtov točno označijo.

Načrtom, ki naj se zaznamujejo s šifro, je priložiti tudi proračune stroškov; ime projektantovo pa bode naznanjeno v zapečatanem pismu, na čegar zavitek naj se isto tako zapiše šifra.

Natečajni rok določa se do

20. decembra t. l.

in se na kasneje došle načrte ne bode oziralo.

Načrti, katerim boste prisojeni častni nagradi, postanejo last odbora za postavljenje Prešernovega spomenika.

V Ljubljani, dne 1. julija 1899.

Odbor za postavljenje Prešernovega spomenika:

Iv. Hribar F. Trdina
t. č. predsednik t. č. tajnik.

Pri vseh vlogah je pridjati
opravno št. E 538/99
6

Razglasitev dražbe.

Na priganjanje gospoda J. Žimniaka v Celju po g. dr. Ivanu Dečko, odvetniku v Celju, vrši se dne

4. avgusta 1899

predpoldne ob 10. uri pri spodej označenemu sodišču soba št. 7 dražba lastnine Jožefa Pötl e. št. 20, 21, 22, 23, 43, 256, 283 katastr. obč. Starigrad, 4, 236 katastr. občine Teharje in 320 in 321 katastr. občine Spodnja Hudinja, z vsemi pritliklinami vred obstoječimi iz poljedelskega orodja, grozdne stiskalnice itd.

Lastnina s pritliklinami vred izklicala se bo pri dražbi posamezno ali skupno ter se cenijo:

e. št.	23 katastr. obč. Starigrad	25.528 glđ.
" "	20	1.735 "
" "	256	218 "
" "	320	226 "
" "	321	721 "
" "	22	1.656 "
" "	21	667 "
" "	43	150 "
" "	4	6.371 "
" "	236	1.315 "
" "	283	11.530 "
		Skupaj 50.097 glđ.

Najnižja ponudba znaša za zemljišče

e. št.	23 katastr. obč. Starigrad	14.815 glđ.
" "	20	1.157 "
" "	256	136 "
" "	320	151 "
" "	321	468 "
" "	22	1.051 "
" "	21	446 "
" "	43	100 "
" "	4	4.148 "
" "	236	878 "
" "	283	6.643 "

Pod tem zneskom se ne bo prodalo.

Dražbene pogodbe ter vse listine, ki se nanašajo na lastnino (izpis zemljiščnih hipotek, izpisek iz katastra, cenilniki itd.) pogledajo si lahko kupci pri podpisnem sodišču soba št. 6 med uradnimi urami.

C kr okrajno sodišče v Celju, oddelek III.
dne 1. julija 1899

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celju

sprejema v naročevanje različne pečate iz kavčuka in mesinga, nadalje vignete za pisma in steklenice, po najnižjih cenah.

Anton Topolak

trgovec v Celji
pri ljubljanski mitnici
nasproti „Narod. domu“ v svoji hiši.

Priloga slavnemu občinstvu iz mesta
in dežele svojo bogato zalogo razno-
vrstnega špecerijskega blaga po
najnižjih cenah.

Postrežba točna in solidna.

(220) 2-1

Enega učenca

sprejemem takoj v svojo prodajalnico.

Romarjem v Marijino Celje!

Posebni vlak bo vozil letos romarje dne 8. avgusta. Odhod iz Celja ob 7. uri zvečer. Prihod v Kapfenberg ob 12. uri po noči. Od Kapfenberga do Auserwiesen vozita potem drug za drugim dva posebna vlaka, da bodo romarji skupno potovali. Čč. gg. duhovniki blagovolijo naj se oglasiti pravočasno, da se jim preskrbijo redni sedeži. — Natančni vozni red naznani se pozneje. Prijave sprejema

Fran Gajšek
gostilničar, Poljčane.

(222) 1

Stavba nove šole

ki je proračunjena na 9000 gl. se bode oddala dražbenim potom, dne 6. avgusta t. l. ob 4. uri popoldne v Št. Petru nad Laškem. Načrti, projekti in stavbeni pogoji ogledajo se lahko pri šolskem vodstvu šentpeterske šole v Št. Petru nad Laškem.

Krajni šolski svet Št. Peter nad Laškem,
dne 11. julija 1899.

(221) 3-1

Načelnik: A. Stegenšek.

Hiša z vrtom

prilagodna za gostilniško obrt, se pod ugodnimi pogoji proda v Laškem trgu. — Več pove (228) 3-1 upravništvo „Domovine“.

Hiša v trgu

na prodaj! Kraj lep, stanovanje prijetno, cena jako nizka. Poslopje ima 3 sobe in klet, zraven je vrtič. Ugajalo bi pri nas marsikateremu, priporočati pa treba posebno kolarjem radi obilnega zaslužka. O mnogih drugih ugodnostih našega trga se lahko vsakdo prepriča.

(217) 3-3

Amalija Rosenstein
na Rečici ob Savinji.

Išče se pridna in zanesljiva prodajalka

ki bi bila zmožna popolnoma samostojno prevzeti ves posel v neki filijalki z mešanim blagom na deželi; tudi kuhala bi si sama. — Nastop s 15. julijem t. l. (218) 3-3

Ponudbe na upravništvo „Domovine“.

Najboljše strune

za gosli, kitaro, tamburico ali citre so za dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celji

Rotovška ulica št. 2.

Podpisani si usoja naznanjati s tem slavnemu občinstvu, da je dne 10. julija t. l. otvoril svojo *notarsko pisarno* v Konjicah in da bode odslej naprej vsaki dan uradoval.

Odličnim spoštovanjem

Martin Koebek
e. kr. notar.

(227) 1

Zacherlin

Ne v zavitkih
jedino pristen v steklenici!

To je v resnici neprekosljiva, radikalna pomoč proti vsakateri mrčesni nadlogi.

Ljubno: Fr. X. Petk
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Zwenkel & Cmp.
Zibika: Janez Založnik
Videm: Ivan Novak
Vitanje: Anton Jaklin
Velenje: Kari Tischler
Žalec: Adalb. Globočnik
St. Lovrenc: Elija Turin

Celje: Traun in Stiger
Alojzij Walland
Viktor Wogg
Milan Hočevar
Ferdinand Pellé
Josip Matič
Anton Ferjen
Friderik Jakovitsch
Fr. Rischlawy
Karel Gela, lekarna
Fran Zangger
Fran Janesch
Anton Kolenc
M. Rauscher lekarna
Josef Schinz
Braslovce: Ant. Plaskan
Josip Pauer
Dobrna: Jos. Sikošek
Hrastnik: Alojzina Bauerheim
Konsumno društvo
Josip Wouk
Konjice: Fr. Kupnik
Vojnik: Fr. Zotti
Gomilsko: I. Idvoršek
Trg Lemberg: Franc Zupančič
Laško: Andrej Klsbacher
Karl Hermann
Planina: Lud. Schescherko
F. Wambrechtsteiner
Gornji Grad: Jakob Božič
Polčane: Fed. Ivanus
A. P. Krantsdorfer
Anton Schweiß
Mozirje: Leopold Vukič
Pristava: Marija Suppanz
Ant. Suppanz
Brezice: Fran Matheis
Franc Varlec
St. Paul: Norbert Zanier
St. Juri: Fran Karlin
J. F. Schescherko
Smarje: Josip Wagner
Janez Löschnigg
Trbovlje: Konsumno društvo
J. M. Krammer
Fran Poljak
Rob. Stenowitz

Hiša v Celji

na lepem mestu, novozidana, ki se dobro obrestuje, je po primerni ceni na prodaj. — Več nove upravnitvo „Domovine“ v Celji.

(225) 3-1

Službo spreminiti želi

mlad komptoirist, absolviranec trgovske šole. Ponudbe prosi (226) 2-1

Albin Kunc v Celji.

Kurje oči	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Trda koža
	Pravi Claven je dobiti v vsaki lekarni in drogueriji. 1 lončič 60 nvč., s pošto 75 nvč. Edino zanesljivo delujoče sredstvo „CLAVEN“ s katerim si vsakdo v 3.—5. dneh brez bolečin za vedno more ozdraviti kurje oči, ozeblino, trdo kožo, bradavice, žulje, od znoja unete noge, pik čebele, ose, komarja itd. Pošilja se le po poštne povzetju ali če se pošlje denar v naprej. Preprodajalci dobijo velik popust. Glavna podruž. za Avstro-Ogrsko lekarnar A. Winger, Ilica 12, (155) Zagreb. 12-10	Pozor!! „CLAVEN“ je mast!!
Žulji	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Ozeblina

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“ priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in korenine lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko, kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko štopo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in korenine; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjem, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Imam tudi krompir za seme v zalogi, rožni in beli

„Pri dobrem pastirju“!

Kupim vsake vrste jabolka

Kupim vsake vrste jabolka

Oelzova kava

je vsak bolj priljubljena ker napravi dan zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.